

206. 6. Малюта Л. Я. Стан та тенденції розвитку венчурного фінансування в Україні / Л. Я. Малюта, А. Р. Бабій, А. П. Колесніков // Інноваційна економіка – 2012. – № 5 (31). – С. 278-282. 7. Михайловська О. В. Науково-технічна діяльність ТНК в умовах глобалізації / О. В. Михайловська, Н. Я. Фіц // Матеріали V Міжнар. Нук.-практ. конф. «Науковий простір Європи – 2009». – Економічні науки: Przemysl (Польща) – Т. 1 – С. 76–79. 8. Азарова Т. В., Охота В. І. Стратегії розвитку транснаціональних корпорацій в контексті підвищення міжнародної конкурентоспроможності країн / Т. В. Азарова, В. І. Охота // Проблемы и перспективы развития сотрудничества между странами Юго-Восточной Европы в рамках Черноморского экономического сотрудничества и ГУАМ. – 2011. – Том. 1. – С. 4-14.

СУТНІСТЬ ТА ЗНАЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Дідіченко Н.Г., Кривицька В.А., КФ ЗНУ, м. Кривий Ріг, Україна

Для України проблема розвитку інноваційної діяльності є надзвичайно актуальною, тому що проблема підвищення ефективності виробництва стоїть перед кожною підприємницькою структурою, оскільки переважна їх більшість утворена в процесі приватизації на базі колишніх державних підприємств. Слід зазначити, що підприємства працюють на застарілому обладнанні, а технології, котрі використовують у базових галузях, залишилися на рівні досягнень науково-технічного прогресу 80 – 90-х років [2].

Активізація інноваційної діяльності є визначальним напрямком, який забезпечує впровадження результатів досліджень і нових ідей у виробництво, підвищує його конкурентоспроможність і забезпечує сталі позиції на ринку товарів і послуг. Тому, питання управління інноваційною діяльністю неодноразово ставали об'єктом наукових досліджень. Так, проблеми, пов'язані із дослідженнями управління інноваційною діяльністю і забезпечення її ефективності, розв'язували такі відомі українські і зарубіжні вчені і фахівці як І. Ансофф, Г. Ассель, О.В.Ареф'єва, В.О. Василенко, О.С.Виханський, Є.П. Голубков, Г.Я. Гольдштейн, Н.П. Гончарова, А.П.Гречан, А.В. Гриньов, І.М. Грищенко, М.П. Денисенко, П. Диксон, П.Друкер, Ф. Котлер, В.Г. Мединський, М.Х. Мескон, М. Портер, Е.О. Уткін, Р.А. Фатхутдінов, Й. Шумпетер та інші. Досліджуючи проблеми інноваційної діяльності, перш за все необхідно приділити увагу поняттю “інновація”. Термін “інновація” (з англ. – innovation) означає нове науково-технічне досягнення, нововведення як результат впровадження новизни, проведення змін або реорганізації (уведення нових організаційних форм). Таким чином, предметом цих змін можуть бути: продукти, технологічні процеси, сировина, організація виробництва та нові ринки збуту.

Відповідно до наших міркувань інновація – це результат інноваційної діяльності, відображений у вигляді наукових, технічних, організаційних чи соціально-економічних новинок, котрий може бути отриманий на будь-якому етапі інноваційного процесу. Розрізняють три логічні форми інноваційного процесу: простий внутрішньоорганізаційний (натуральний), простий міжорганізаційний (товарний) і розширений. Внутрішньоорганізаційний інноваційний процес припускає створення і використання нововведення усередині однієї і тієї ж організації, нововведення в цьому випадку не приймає безпосередньо товарної форми. При простому інноваційному процесі нововведення виступає як предмет купівлі-продажу. Така форма інноваційного процесу означає відділення функції творця і виробника нововведення від функції його споживача. Розширений інноваційний процес виявляється в створенні нових виробників нововведення, у порушенні монополії виробника-піонера, що сприяє через взаємну конкуренцію удосконалюванню споживчих властивостей товару, що випускається. У умовах товарного інноваційного процесу діють як мінімум два хозяйнуючих суб'єкти: виробник (творець) і споживач (користувач) нововведення. Якщо нововведення - технологічний процес, його виробник і споживач можуть сполучатися в одному суб'єкті, що хозяйнує.

Очевидним є те, що інновації пов'язані з реалізацією інноваційних процесів. Організація інноваційних процесів суттєво залежить від стану розвитку науки, техніки і виробництва, адже нині, в умовах науково-технічної революції, ні техніка, ні виробництво не можуть розвиватися і вдосконалюватися без здійснення наукових досліджень і розробок. У свою чергу розвиток науки без досконалої техніки (виміральної, експериментальної) теж неможливий. Тому можна

стверджувати, що ґрунтовніше розібратися в організації інноваційної діяльності допоможе розгляд взаємного проникнення елементів системи, тобто дослідження комплексної системи “наука – техніка – виробництво – споживання”[3]. Отже, забезпечення рівня конкурентоспроможності вітчизняних наукових досліджень на внутрішньому і міжнародному ринках повинно стати “наріжним каменем” сучасної політики держави у сфері активізації інноваційної діяльності, що сприятиме підвищенню ефективності виробництва. Саме від цього нині найбільшою мірою залежать можливості реалізації інноваційних процесів і забезпечення високої ефективності національної економіки. Становлення соціально-орієнтованої ринкової системи господарювання в Україні вимагає значного розширення масштабів інноваційної діяльності підприємств. Саме активізація інноваційної діяльності на всіх ієрархічних рівнях економічної системи є найважливішою передумовою підвищення ефективності виробництва на базі зростання продуктивності праці, збільшення обсягів виробництва сукупного суспільного продукту та національного доходу країни. Слід визнати, що забезпечення економічного зростання сьогодні є головною умовою позитивних зрушень у розвитку як України, так і її окремих регіонів у перспективі. Проблема активізації інноваційної діяльності підприємств, враховуючи її роль у розвитку народного господарства в умовах перехідного періоду, набуває особливої актуальності, але нестабільність економіки негативно впливає на організацію інноваційної діяльності підприємств на мікрорівні. Вплив інноваційного чинника на виробництво сьогодні є радикальним і комплексним.

Економіка України й далі залишається несприйнятливою до науково-технічних нововведень через низький рівень виробничої бази промисловості та слабке фінансування державою науково-дослідних і дослідно-конструкторських розробок. Ось чому формування ефективної державної науково-технічної та інвестиційної політики, спрямованої на досягнення більш високих технологічних укладів, повинно здійснюватися на основі перетворення власних наукових і дослідно-конструкторських розробок у базовий елемент виробництва. Саме активізація інноваційної діяльності наукової і виробничої сфер є важливим завданням та умовою становлення економічної незалежності України. Останнім часом в колах економістів все частіше порушується проблема ефективного інвестування в економіку в цілому та в інновації зокрема. Зрозуміло, що така зацікавленість викликана тим, що інвестиції суттєво впливають на господарську діяльність та визначають ступінь економічного розвитку держави. Очевидним і зрозумілим є те, що вирішення проблем активізації інноваційної діяльності підприємств – головна запорука здійснення успішних ринкових реформ. Крім того, досвід розвинутих країн свідчить, що вихід з економічної кризи неможливий без активізації інноваційної діяльності.

Література: 1. Абібулаєв М. С. Фінансування інноваційної діяльності // Фінанси України. – 2010. – № 3. – С. 111 – 116. 2. Абовян А. Х. К вопросу выбора инновационно-маркетинговой стратегии // Регіональні перспективи. – 2009. – №2 – 3. – С. 68 – 71. 3. Біла С. Державне управління структурно-інноваційними зрушеннями в економіці України // Вісник Української Академії державного управління при Президентові України. – 2011. – №4. – С. 66 – 78. 4. Букіна В. М. Управління інноваціями // Регіональні перспективи. – 2009. – №2 – 3. – С. 44 – 46.

ОПТИМІЗАЦІЯ ВІДТВОРЕННЯ ТРУДОВИХ РЕСУРСІВ ПІДПРИЄМСТВА

Корольова Н. М., УкрДАЗТ, м. Харків, Україна

Сама по собі оптимізація, як процес руху, до найкращого, найбільш бажаного стану припускає наявність певної мети - критерію оптимальності. На наш погляд, при суб'єктивній дії на процес відтворення трудових ресурсів важливо виділити стратегічні і тактичні цілі перед оптимізуючою підсистемою. Це передусім, і досягнення збалансованості і динамічності відтворення трудових ресурсів, забезпечення необхідної його кількості і якості відповідно до основної цільової функції підприємства. Оптимізація відтворення трудових ресурсів повинна забезпечити якнайповніше використання як соціальних передумов зростання виробництва і продуктивності праці, так і кардинально поліпшити використання трудових ресурсів, усіх його елементів. Цілепокладання в оптимізації відтворення трудових ресурсів повинне враховувати